

Gang være af en saadan Beskaffenhed, at det kan være langt vanskeligere at gjennemføre Sagen paa en heldig Maade, end det er nu, og inden det sker, kunne mange Menneker have lidt Tab, som kunne være dem smertelige nok. Jeg tror ikke, at vi egentlig i denne Henseende behøve særdeles meget at se hen til, i hvilken Retning man vil gaa i de andre Forsamlinger, idet jeg fuldstændig slutter mig til den Opfattelse, som blev gjort gjældende af den høitagtede Finantsminister, at dersom ikke alle tre Rigers Forsamlinger meddeles deres Samtykke til denne Konvention, kan den ikke ratificeres. Derimod synes det mig, at det nok kan antages at ville have nogen Betydning for de forskjellige Repræsentationer, naar de mærke og faae Indtrykket af, at man i de andre Lande finder, det er noget Godt, der er foreslaaet, og derfor er det, at den hidtilværende Forhandling har glædet mig saa meget, idet jeg har faaet det Indtryk, at alle de Talere, der have havt Ordet, finde, at dette er et rigtig godt Forslag. Det er egentlig dette Indtryk, som jeg tror paa Sagens nuværende Standpunkt er det vigtigste. — Jeg maa tillade mig endnu at gjøre en lille Bemærkning i Anledning af, hvad der fremkom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille) om Tillægsartiklen. Jeg skal aldeles ikke gaa ind paa en Forhandling, derom, uden for saa vidt det ærede Medlem fremkom med en Bemærkning, som jeg ikke gjerne vil lade staa hen uden nogen Tilspøining. Det ærede Medlem brugte det Udtryk, at det var ham uforklarligt, hvorledes man fra den anden Side havde kunnet have dette Standpunkt med Hensyn til de 2 Procent, og denne Uttring vil jeg ikke gjerne lade staa uberørt; mig er det naturligvis meget forklarligt, da jeg saa godt kender de Betragtninger, der have gjort sig gjældende. Det forholder sig ikke saaledes, som det ærede Medlem mente, at det, der er bestemt ved selve Konventionens Artikel 10, er det engelske System. I England er Forholdet saaledes, at naar en Guldmynt har cirkuleret og ved Slid har mistet omtrent  $\frac{1}{2}$  Procent af sin Værdi, behøver ikke alene ingen Privat at modtage den, men naar man kommer med den til Banken, som i England er Regjeringens Kassierer, saa kassierer Banken den. Dette har selvfølgelig den Virkning, at en hel Mængde undervægtig Guldmynt gaar i Cirkulationen, hvilket har været skadeligt for det engelske System; men det er ikke det System, som er indført i Konventionen; thi i denne er der sat en dobbelt Passervægt. Der er først en Grænse af omtrent  $\frac{1}{2}$  Procent, indenfor hvilken Ingen er

pligtig at tage den af sin Nabo, men dernæst er der ogsaa en Grænse af  $1\frac{1}{2}$  Procent mere — altsaa det Tredobbelte af det, som Mønten kan være slidt i den førstnævnte Henseende — indenfor hvilken Staten skal være pligtig til at tage Guldmynten, og den maa da, hvad der udtryffeligt er sjet til, ikke give den ud, men skal smelte den. De Herrer ville altsaa se, at det, der medfører, at man meget godt kan faae en relativ Betryggelse ved dette System, er, at man holder sig overbevist om, at naar en Guldmynt gaar nogenledes rask i Cirkulation — og det maa den gjøre for at slides saaledes; man antager, at en Guldmynt ved et jævnt Slid i 5 Aar taber  $\frac{1}{2}$  Procent, naar den gaar rask; det er ikke grundet paa nøjagtig Undersøgelse, men paa et omtrentligt Skøn — vil der gaa 15 Aar til, i hvilke den vedbliver at gaa rask, inden den naaer det Standpunkt, der vækker nogen Betænkelighed ved at modtage den. Dertil kommer, at det dog skulde være et høist besynderligt Tilfælde, hvis en Guldmynt, som gaar i rask Cirkulation i 15 Aar, ikke en eneste Gang skulde komme ind i Statskassen. Det er uantageligt, thi den Cirkulation, hvori især større Mønter ere, medfører, at de idelig vende tilbage ikke alene til Statskassen, men ogsaa til Banken. Denne har gjort mange Erfaringer med Hensyn til sine Sedler; de komme idelig tilbage til den. Der er altsaa under hele dette System en stor Betryggelse for, at det kun meget sjældent kan hændes, at nogen undervægtig Guldmynt skulde komme til at gaa i Cirkulationen. Det er andre Hensyn, der have bevæget til ikke at gaa dybere ned end til 2 Procent, navnlig Hensynet til Forsikring. Dette er en Specialitet, som jeg med Nøjsøielse, hvis de Herrer ønske det, skal forklare, naar vi komme til en følgende nærmere Forhandling, men jeg har kun villet give den Oplysning, som det ærede Medlem saabede om, hvad Grunden er til, at man i Sverrige og Norge har kunnet tænke sig, at det her foreslaaede kunde være betryggende. — Den ærede første Taler fremhevede navnlig et Forslag, som han kaldte det norste, og som gik ud paa, at vi skulde antage en fremmed Guldmynt, men jeg formoder ganske sikkert, at det ærede Medlem har set de Grunde, som gjorde det utilraadeligt at vedtage dette. Ved en fremmed Guldmynt var selvfølgelig ment den tydske, men det ærede Medlem vil ganske vist kunne se, hvilke Ulemper det vilde have medført for os, naar vi skulde anvende som Hovedmynt f. Ex. en Mynt, hvis Værdi er 4 Rd. 2 Mk.  $11\frac{1}{2}$  s. eller noget Saadant; det er maasse ikke nøjagtigt, jeg beder